

Sanja Lovrenčić

TRI MIŠA I MAČAK MLINAR
tekst za slikovnicu (neobjavljeno)

Živjela u jednom dvorištu tri miša:
miš Marljivac, miš Lijenčina i miš Zvonar.

Miš Marljivac stalno je nešto radio.

Miš Lijenčina nikad nije radio ništa.

A miš Zvonar je stalno radio jedno te isto.

Zvonio je.

I javljao svima:

da je vrijeme za doručak,

da bi mogla pasti kiša,

da puran previše galami.

Zvonio je na uzbunu kad bi se sjetio lisica i pasa lotalica
i pozivao na slavlje kad bi se poderala vreća s kukuruzom.

Ali nitko nije točno znao kad zbog čega zvonio.

Jednoga dana tri miša odluče ispeći kruh.

Za kruh treba imati brašno.

No oni su imali samo hrpu zrnja.

Pa su odlučili skupiti to zrnje (u komad one vreće) i odnijeti ga u mlin.

Jedini je problem bio što je mlinar bio mačak.

«Idem u mlin,» rekao je miš Marljivac i podigao zavežljaj.

«Ja ću doći za tobom malo poslije,» rekao je miš Lijenčina i zijevnuo.

A miš Zvonar je zvonio pa nije ništa čuo.

I tako je miš Marljivac krenuo sam.

Stigao je do mlina i gurnuo stara vrata.

Mačak ga nije primijetio jer je bio zauzet mljevenjem.

«H-hm!» nakašljao se miš Marljivac.

Ništa.

«H-hm-hm!» nakašljao se još jednom, sa strahom očekujući trenutak u kojemu će ga mačak primijetiti.

U isto vrijeme u svojem dvorištu miš Lijenčina je završio s ustajanjem i protezanjem.

Prebacio ruksak na leđa i oduzeo mišu Zvonaru zvono.

«Idemo u mlin,» rekao je. «Miš Marljivac ne može sam.»

«Idemo,» rekao je miš Zvonar.

«Nemoj zvoniti putem,» rekao je miš Lijenčina i vratio mu zvono.

«Neću,» rekao je miš Zvonar, ali nije bio sretan. Od svega na svijetu najviše je mrzio kad bi mu zabranili da zvoni.

Pa su krenuli.

Trkom.

A u tom je trenutku mačak napokon okrenuo glavu i upitno podigao obrvu, ne vjerujući svojim očima.

«Što ti hoćeš?» upitao je miša Marljivca.

«Hoću da mi samelješ ovo žito,» rekao je miš drhtureći od straha.

A mačak se počeo smijati.

«Može,» rekao je, «a plaća ćeš mi biti ti!»

I smijao se još malo.

Miš pomisli da će doista tako i biti, no onda je začuo zvonjavu.

Kratku zvonjavu, samo na tren.

Jer miš Zvonar nije izdržao. No miš Lijenčina mu je opet oduzeo zvono. Što se moglo vidjeti i kroz prozor mlina. Ako niste okrenuti leđima prema prozoru - kao mačak.

I onda je miš Marljivac rekao mačku: «Ja sam u prilično dobroj formi.»

Mačak je upitno podigao drugu obrvu.

«Morat ćeš jako dugo trčati da bi me uhvatio,» nastavi miš.

«A tamo vani imaš jednoga koji leži na travi.»

Sad se i mačak okrenuo k prozoru.

I zbilja, vani na travi ležao je miš.

«Zgrabit ću ja obojicu,» pomisli mačak i izjuri pred mlin.

A miš Marljivac brzo počne mljeti žito.

Mačak je polako prišao mišu Lijenčini koji je ležao na travi kao da je mrtav.
Što mu nije bilo teško.
Jer je volio ležati.

No baš kad je mačak htio spustiti šapu na Lijenčinu,
začula se bijesna zvonjava.
Mačak prestrašeno odskoči, a onda počne tražiti odakle dopire taj zvuk.
Miš Zvonar stajao je na plastu sijena i svom snagom mahao zvonom.

Mačak potrči prema mišu Zvonaru, no on se zavuče u sijeno.
Uzalud je mačak raskopao plast pokušavajući ga naći.

Onda se sjetio Lijenčine tamo na travnjaku -
no prekasno.
Lijenčina više nije ležao na travnjaku.
Stajao je u čamcu na napuhavanje i hvatao vreću brašna koju mu je upravo
dobacio miš Marljivac.

Mačak pojuri prema potoku, no sad su sva tri miša već uskočila u čamac i
otisnula se nizvodno.
«Uhvatio bih ja vas,» doviknuo je mačak,
«da mi se ne gadi ta voda!»

Kad su stigli kući, miševi su ispekli odličan kruh.
To jest, miš Marljivac je ispekao.
Jer se miš Lijenčina odmarao.
A miš Zvonar zvonio.

No, počeli su ga jesti svi zajedno.
«Reci mi još samo odakle ti onaj čamac?» rekao je miš Marljivac.
«Uvijek nosim čamac,» rekao je miš Lijenčina. «Nikad ne znaš kad ćeš morati
zaploviti.
A ploviti je bolje nego trčati.»
«Bolje je,» potvrdio je i miš Zvonar.
I objavio to cijelom dvorištu.